

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobce: P. J., nar. X,
bytem X
zastoupeného JUDr. Radkem Bechyně,
advokátem se sídlem Legerova 148, 280 02 Kolín

proti
žalovanému: Krajský úřad kraje Vysočina,
se sídlem Žižkova 57, 587 33 Jihlava

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 21. 6. 2018, č. j. KUJI 47693/2018, sp. zn. OOSČ
420/2018 OOSC/118,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladu řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

1. Žalobce se včasně podanou žalobou, doručenou Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“ či „zdejší soud“), domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Velké Meziříčí, odboru dopravy a silničního

hospodářství (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 25. 4. 2018, č. j. DOP/32117/2018-vasu/6341/2018 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku z nedbalosti podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona

č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „silniční zákon“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 2, kterého se z nedbalosti dopustil porušením ustanovení § 18 odst. 4 silničního zákona, a to tím, že dne 24. 2. 2018 v 10:44 hod řídil osobní automobil X, reg. zn. X, a na silnici I/37 v obci Jívoví u č. p. 75 ve směru na obec Sklené nad Oslavou jel nedovolenou rychlostí, neboť mu byla v tomto úseku s nejvyšší dovolenou rychlostí 50 km/h naměřena rychlost 94 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ± 3 km/h mu tedy byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 91 km/h, čímž překročil rychlost v obci o 41 km/h.
3. Za spáchání přestupku byla žalobci podle ustanovení § 125c odst. 5 písm. d) silničního zákona v návaznosti na ustanovení § 35 písm. b) a § 46 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o odpovědnosti za přestupky“), uložena sankce ve formě pokuty ve výši 5 000,- Kč, a současně mu byla podle ustanovení § 95 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky a vyhlášky č. 520/2005 Sb., ve znění pozdějších předpisů, uložena povinnost nahradit náklady řízení v paušální výši 1 000,- Kč.
4. Žalobce v rámci podané žaloby požádal rovněž o přiznání odkladného účinku žalobě. O této žádosti rozhodl krajský soud usnesením ze dne 17. 8. 2018, kterým byl odkladný účinek žalobce přiznán.

II. Žaloba

5. V žalobě ze dne 17. 7. 2018, doručené krajskému soudu dne 19. 7. 2018, žalobce konstatoval následující.
6. Žalobce konstatoval, že postupem správního orgánu byl zkrácen na svých právech způsobem majícím za následek nezákonnost rozhodnutí a došlo k porušení jeho práva na obhajobu. V příkrém rozporu se zásadou oficiality nebylo užito důkazních prostředků naléhavě potřebných ke zjištění skutkového stavu věci. Žalovaný sice uvedl, že bylo ze strany žalobce navrženo provedení místního šetření, které by nepochybně napomohlo k přesnému zajištění místa spáchání přestupku, které má v tomto případě své opodstatnění. V rozhodnutí je uvedeno, že byl přestupek spáchán v obci Jívoví u č. p. 75, nicméně ze spisového materiálu tato skutečnost jednoznačně nevyplývá a vzniká tedy logická pochybnost o tom, kde měl být údajný přestupek spáchán. S ohledem na skutečnost, že místo není jakýmkoli způsobem upřesněno v žádné části rozhodnutí, vyvstává otázka, zda bylo vůbec řádně a přesně zajištěno již správním orgánem I. stupně. Žalobce považoval přesné zjištění místa za stěžejní i s ohledem na následné prokazování materiálního znaku spáchaného přestupkového jednání.

7. V rámci řízení nebyly žalobci naprosto prokázány materiální znaky daného jednání, tedy že svým jednáním kohokoliv ohrozil či narušil veřejný zájem. Žalobce se neztotožnil se závěrem žalovaného, že materiální znaky přestupku odpovídají znakům formálním. Pro posouzení materiálního znaku přestupku by muselo ze strany správních orgánů dojít k přesnému zajištění místa spáchání přestupkového jednání. V místě, kde měl být přestupek spáchán, se jedná o rovný přehledný úsek komunikace. Vzniká tedy pochybnost o ohrožení jakéhokoliv veřejného zájmu či konkrétních osob, když naměřená rychlost v místě mimo zástavbu a na přehledném rovném úseku není zjevně nepřiměřenou. Žalobce se domníval, že provoz musel odpovídat možností jet vyšší rychlostí než je maximální povolená bez ohrožení jiných účastníků silničního provozu, neboť není nikde zmíněno, že by žalobce předjížděl jiná vozidla, kdy zcela jistě většina účastníků silničního provozu dodržuje nejvyšší povolenou rychlost. I když byl přestupek po formální stránce spáchán, nebylo žalobci prokázáno, že by svým jednáním kohokoli ohrozil. Pro uznání vinným za přestupek musí ovšem správní orgán prokázat naplnění obou těchto znaků přestupkového jednání. K materiálním aspektům žalobce poukazoval na významné skutečnosti (nеспáchání nehody, jízda dle platných předpisů), které zpochybňují naplnění materiálního aspektu daného jednání. Tyto skutečnosti nebyly důsledky zkoumány ani prokazovány, tedy lze dovodit jisté pochybnosti o naplnění materiálního aspektu přestupkového jednání.
8. Závěrem proto žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 27. 8. 2018 uvedl, že místo spáchání přestupku specifikoval správní orgán I. stupně přesně a nezaměnitelně, stejně jako žalovaný. Údaj o místě měření vyplývá ze spisového materiálu Policie ČR (dále též „PČR“), a to nejen z oznámení o přestupku sepsaném na místě, nýbrž i z GPS souřadnic měřicího zařízení. Důvod pro místní šetření nebyl dán, podklady v přestupkovém spise neobsahovaly žádné pro věc rozhodné rozpory.
10. Rychlou jízdou žalobce byl dle žalovaného dotčen chráněný zájem společnosti, což je bezpečnost silničního provozu na pozemních komunikacích. Žalovaný tak rovněž neshledal existenci významným okolností, které by vylučovaly, aby byl takovým jednáním porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, materiální stránka přestupku byla bezpochyby naplněna. Naplnění skutkové podstaty přestupku, který žalobce spáchal, není podmíněno faktickým ohrožením či omezením ostatních účastníků provozu na pozemních komunikacích.
11. Žalovaný byl proto přesvědčen, že žaloba není důvodná, a navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

12. Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního – dále jen s.ř.s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1

s.ř.s)

a jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

13. Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1, § 65 a následujících s.ř.s. v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s), ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
14. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s.ř.s.).
15. Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.
16. Přednostně se zdejší soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť se jedná o tak závažnou vadu, že se jí musí zabývat i tehdy, pokud by to žalobce nenamítal, tedy z úřední povinnosti. Je-li totiž správní rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu správním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí logicky nelze věcně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí tedy obvykle bývá překážkou posouzení důvodnosti dalších žalobních námitek, což však v daném případě nenastalo.
17. Žalobcem byla namítána nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů. K nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí pro nedostatek důvodů uvedl Vrchní soud v Praze v rozsudku ze dne 26. 2. 1993, sp. zn. 6 A 48/92, SJS 27/0, SP č. 27/1994, že: *„Z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy za vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej případně vedly k uložení sankce v konkrétní výši. Z odůvodnění správního rozhodnutí musí jednoznačně vyplývat, že se správní orgán posuzovanou věcí zabýval, neopomenul žádné účastnickovy námitky a přihlédl i k námitkám strany druhé. Užití argumenty a úvahy správního orgánu nesmí vzbudit pochybnosti o jeho nezávislosti a odbornosti. Z odůvodnění musí plynout vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelným, neboť by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle.“*
18. Při výkladu pojmu „nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu“ vyšel zdejší soud dále i z konstantní judikatury vztahující se k nepřezkoumatelnosti soudních rozhodnutí, která je shrnuta např. v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21.12.2011, č.j. 2 As 85/2011-170 všechny rozsudky NSS jsou dostupné na www.nssoud.cz), kde je mj. uvedeno: *„K vymezení rozsahu přezkoumatelnosti soudních rozhodnutí přispěl Ústavní soud, který např. v nález ze dne 11.04.2007, sp.zn. I. ÚS 741/06, publ. ve Sb.n.u. ÚS, svazek 45, nález 64, str. 77, vyslovil, že odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího*

ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval soud při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena.

Ústavní soud rovněž v nálezu ze dne 17.12.2008, sp.zn. I. ÚS 1534/08 (dostupný na nalus.usoud.cz) také konstatoval: „*Soudy jsou povinny své rozhodnutí řádně odůvodnit; jsou povinny též vysvětlit, proč se určitou námitkou účastníka řízení nezabývaly (např. proto, že nebyla uplatněna v zákonem stanovené lhůtě). Pokud tak nepostupují, porušují právo na spravedlivý proces garantované čl. 36 odst. 1 Listiny.*“ V tomto nálezu Ústavní soud dále vyslovil, že „... je-li povinností krajských soudů vyplývající z práva na spravedlivý proces podle článku 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod to, aby se vypořádaly i s námitkami žalobců uplatněnými opožděně, a to z pohledu včasnosti jejich uplatnění, tím spíše je dána povinnost krajských soudů vypořádat se s námitkami uplatněnými v žalobě, tedy řádně a včas“. Z konstantní judikatury Ústavního soudu (např. náleze ze dne 20.06.1996, sp.zn. III. ÚS 84/94, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 3, náleze 34, str. 257, a náleze ze dne 26.06.1997, sp.zn. III. ÚS 94/97, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 8, náleze 85, str. 287) také vyplývá, že jedním z požadavků vyplývajících z práva na spravedlivý proces a z principů právního státu je povinnost soudů svá rozhodnutí odůvodnit. Ve správním soudnictví nachází tato zásada vyjádření v ustanovení § 54 odst. 2 s.ř.s. Z odůvodnění rozsudku musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními

a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelné, protože by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces.

19. Také Nejvyšší správní soud ve svých rozsudcích opakovaně vyslovil, že není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s.ř.s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14.07.2005, č.j. 2 Afs 24/2005 - 44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS, a také rozsudek ze dne 29.07.2004, č.j. 4 As 5/2003-52, www.nssoud.cz). Obdobně v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14.11.2007, č.j. 1 Afs 53/2007 - 34 (dostupný na www.nssoud.cz), bylo vysloveno, že „... je povinností soudu stranám sporu ozřejmit, jakými úsudky byl veden a k jakým závěrům dospěl“. V této souvislosti lze také poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17.01.2008, č.j. 5 As 29/2007 - 64, dostupný na www.nssoud.cz, v němž se uvádí, že v situaci, kdy „... je část odůvodnění rozsudku krajského soudu, v níž se měl krajský soud vyjádřit

ke skutkovým a právním otázkám vyplývajícím z uplatněných žalobních bodů, tvořena z valné části toliko pasážemi převzatými bez dalšího komentáře z publikovaného judikátu v jiné, skutkově i právně odlišné věci, aniž by krajský soud zároveň vyložil, jaký význam mají

tyto převzaté závěry pro jeho rozhodnutí ve věci, je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů“. Za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost pak lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno

či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou

ve vztahu k výroku jednoznačné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 04.12.2003, č.j. 2 Azs 47/2003 - 130, publ. pod č. 244/2004 Sb. NSS). Také správní rozhodnutí lze považovat za nepřezkoumatelné buď pro nedostatek důvodů, nebo pro nesrozumitelnost. Stejně závěry je třeba zásadně vztáhnout i na rozhodnutí správních orgánů.

20. Krajský soud neshledal žádnou z vad, pro kterou by bylo napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, ať už pro nesrozumitelnost (nelze seznat určitý a jednoznačný výrok, jde o výrok s obsahem rozporuplným, nevykonatelným apod.), nebo pro nedostatek důvodů (odůvodnění je v rozporu s výrokem, popř. jiné důvody než ty, v nichž má mít dle zákona oporu, odůvodnění postrádá rozhodný důvod pro výrok či neobsahuje žádné hodnocení provedených důkazů a závěr z nich učiněný). Pokud žalobce namítá, že se žalovaný nedostatečně vypořádal se všemi důvody uvedenými v odvolání, resp. se všemi navrhovanými důkazy k prokázání v odvolání tvrzených skutečností, je třeba připomenout, že mu žádný právní předpis nestanoví povinnosti vypořádávat námitky či jednotlivé důkazy ve stejné struktuře, v jaké žalobce podal odvolání. Je pouze na žalovaném, aby odvolací námitky či navržené důkazy vypořádal, logicky odůvodnil a argumentoval s uvedením skutkových a právních důvodů.
21. To se ve zde projednávaném případě stalo a soud proto nemůže přisvědčit žalobci ani v jednom z jeho odkazů na vady, které by vedly k nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Žalovaný se v dostatečné míře, zcela zřetelně a srozumitelně vyjádřil ke všem žalobcem uplatněným odvolacím námitkám, přičemž žádnou odvolací námitku neopomenul. Zdejší soud má taktéž za to, že zamítnutí jednotlivých odvolacích námitek zdůvodnil a srozumitelně uvedl, co jej vedlo k závěru napadeného rozhodnutí.
22. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí, stejně jako prvostupňového rozhodnutí, je tak seznatelné, které otázky správní orgány považovaly za rozhodné. Vzájemná souvislost jednotlivých úvah, jež v napadeném rozhodnutí vyslovil žalovaný, je zřetelná. Zdejší soud rovněž neshledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným pro nesrozumitelnost z důvodu absence formy zavinění přestupku ve výroku napadeného rozhodnutí, k čemuž se soud vyjádřil níže v textu tohoto rozhodnutí. Napadené rozhodnutí proto krajský soud považuje za přezkoumatelné. Ostatně sám žalobce s tímto rozhodnutím polemizuje, což by v případě nepřezkoumatelnosti nebylo možné, a skutečnost, že se závěry žalovaného nesouhlasí, nutně neznamená, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.

23. Ve světle těchto skutečností považuje krajský soud námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí za nepřipadnou. Přistoupil proto k posouzení podstaty projednávané věci.
24. K námitce týkající se objasnění skutkového stavu nyní projednávané věci krajský soud uvádí, že povinnost zjišťovat skutkový stav stran skutečností odpovídajících skutkové podstatě přestupku, leží vždy na správním orgánu. Pokud existuje rozumná pochybnost, tzn. ne zcela nepravděpodobná možnost, že deliktního jednání se obviněný z přestupku nedopustil, nelze jej za přestupek postihnout (*in dubio pro reo*). Povinnost prokázat přestupek obviněnému má správní orgán. Obviněnému stačí k tomu, aby nemohl být za přestupek postižen, rozumná pochybnost o otázce, zda se předmětného jednání dopustil; obviněný se nemusí vyvíňovat, tedy prokazovat, že se deliktního jednání nedopustil (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 14.01.2014, čj. 5 As 126/2011 – 68, bod 18).
25. Obecný požadavek na souladnost přestupkového řízení s limity ústavněprávními a mezinárodními však neopravňuje k tomu, aby u ustanovení upravujících procesní náležitosti přestupkového řízení byl použit takový výklad, který by fakticky bránil efektivnímu postupu. Jinými slovy řečeno, interpretace omezujících pravidel procesu ve správním trestání nemůže být natolik extenzivní, aby ve svých důsledcích znemožnila účinný postih za protiprávní jednání. V možnosti nabízet důkazy a uplatnit prostředky ke své obraně je tak zapotřebí primárně vidět (v souladu s nálezem ÚS ze dne 30. 5. 2000, sp. zn. I. ÚS 533/98, N 81/18 SbNU 197) právo osoby, proti níž se řízení vede, a nikoliv povinnost správních orgánů. Uvede-li obviněný v řízení tvrzení ke skutkovým okolnostem případu a navrhne k jejich prokázání důkazy, je správní orgán povinen se řádně vypořádat jak s těmito tvrzeními, tak i s nabízenými důkazy. To samozřejmě neznamená, že musí všechna tvrzení prověřit a nabízené důkazy provést. Pokud to však neučiní, musí svůj závěr přezkoumatelným způsobem vysvětlit. V řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku ve smyslu ustanovení § 3 správního řádu (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 14.01.2014, čj. 5 As 126/2011 – 68).
26. Jak vyplývá z judikatury Ústavního soudu o tzv. „opomenutých důkazech“ (která se sice primárně vztahuje na rozhodnutí obecných soudů, ale je možno ji vztáhnout přiměřeně i na rozhodnutí správních orgánů), např. z nálezu Ústavního soudu ze dne 04.09.2002, sp.zn. I. ÚS 113/02, „(...) soud sice není povinen provést všechny navržené důkazy, avšak musí o vznesených návrzích rozhodnout a - pokud jim nevyhoví - ve svém rozhodnutí vyložit, z jakých důvodů navržené důkazy neprovedl, resp. Pro základ svých skutkových zjištění je nepřevzal. Jestliže tak neučiní, zatíží své rozhodnutí nejen vadami spočívajícími v porušení obecných procesních předpisů, ale současně postupuje v rozporu se zásadami vyjádřenými v hlavě páté Listiny [...]. Důkazy, jimiž se soud při postupu nezabýval, proto téměř vždy založí nejen nepřezkoumatelnost vydaného rozhodnutí, ale současně též jeho protiústavnost.“ Jak krajský soud uvedl již výše, těmito ústavním požadavkům rozhodnutí žalovaného vyhovělo.

27. Zdejší soud dále souhlasí se závěry žalovaného, neboť žalobce svou argumentací nevnesl do odvolacího řízení důvodné pochybnosti o okolnostech spáchání přestupku. Lze souhlasit s obecnou tezí, že správní orgány jsou povinny samy vyhledávat a opatřovat si důkazy a podklady pro svoje rozhodnutí. Nelze však z této teze současně dovodit, že i v případě, kdy správní orgány nemají žádné důvodné pochybnosti o skutkových zjištěních a o jejich právním posouzení, jsou přesto povinny pokračovat v pořizování dalších důkazů a podkladových dokumentů v závislosti na vůli přestupce. Přestupkové řízení je založeno na uvážení správního orgánu ohledně rozhodnutí, jaké důkazy provést a jaké nikoliv. Opačný výklad by mohl paradoxně znamenat, že přípravná fáze rozhodovacího procesu by nikdy nemohla skončit (srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 03.05.2007, č.j. 2 As 93/2006–84).
28. Krajský soud v této souvislosti nemohl přisvědčit námitce nedostatečného určení místa spáchání přestupku ve výroku správních rozhodnutí. Z podkladů založených ve správním spise vyplynulo, že k přestupku žalobce došlo na silnici č. I/37 v obci Jívoví u č. p. 75 ve směru na obec Sklené nad Oslavou (přičemž součástí výstupu z užitého rychloměru jsou rovněž přesné GPS souřadnice místa měření), když při řízení osobního motorového vozidla tov. zn. X, reg. zn. X, překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci 50 km/h o minimálně o 41 km/h. Totéž je poté uvedeno ve výrocích správních rozhodnutí, pouze bez uvedení GPS souřadnic místa měření. Podle zdejšího soudu bylo místo měření žalobce popsáno ve výroku prvostupňového správního rozhodnutí dostatečně a konkrétně, a to tak, že společně s označením času a způsobem spáchání přestupku nemůže být tento skutek zaměněn s jiným. O totožnosti skutku soud nemá pochyb.
29. Výše uvedené koresponduje i se závěry Nejvyššího správního soudu v jeho rozhodnutí ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014 - 39, v němž mj. uvedl, že „(...) zpravidla je možné spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí vymezit přesněji, např. uvedením čísla popisného budovy v blízkosti místa spáchání přestupku, popř. zmíněním blízkého dominantního objektu či za pomoci souřadnic GPS. Na druhou stranu nelze vyžadovat, aby bylo místo spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí o přestupku vymezeno na metr přesně. V každém individuálním případě je pak nutno posuzovat, zda je úsek komunikace popsán ve výroku rozhodnutí o přestupku společně s označením času a způsobu spáchání přestupku vymezen dostatečně konkrétně tak, aby nemohl být skutek zaměněn s jiným.“ (srov. dále rozsudky ze dne 11. 3. 2006, č. j. 4 As 270/2015 - 42 a ze dne 16. 7. 2015, č. j. 4 As 63/2015 - 52).
30. Krajský soud vyšel z toho, že se měl žalobce přestupku dopustit v obci Jívoví u domu č. p. 75, v daném případě tudíž nebyla nouze o orientační body, které by bezprostředně souvisely s danou pozemní komunikací. Správní orgány je přitom rovněž zahrnuly do výroků svých rozhodnutí. Z předložené fotodokumentace měření rychlosti je patrné,

že v době spáchání přestupku, tj. překročení nejvyšší dovolené rychlosti, žalobce projížděl zastavěnou částí obce kolem rodinných domů, tedy mezi dominantními objekty. Jestliže správní orgány převzaly takovou specifikaci místa ve správním řízení, neshledal soud na takovém postupu nic závadného. Krajskému soudu se jeví přiměřené okolnostem daného případu, že správní orgán vymezil místo spáchání přestupku na základě podkladů zaslaných PČR za použití čísla popisného domu v obci Jívoví, kde mělo ke spáchání daného přestupku dojít. Bylo by samozřejmě vhodnější, kdyby správní orgány do výroku svého rozhodnutí převzaly rovněž GPS souřadnice místa měření rychlosti vozidel, nicméně i bez tohoto údaje bylo místo spáchání přestupku ve výroku jejich rozhodnutí specifikováno zcela dostatečně a nezaměnitelně.

31. Je přitom třeba poznamenat, že vytýkaný skutek byl charakterizován celým komplexem použitých údajů. Kombinace údaje o místě (číslo popisné domu, u kterého mělo k měření rychlosti vozidel dojít) a času spáchání přestupku poskytuje v daném případě dostatečnou záruku, že nebude zaměněn s jiným jednáním žalobce. Nelze přitom přehlížet, že v průběhu samotného správního řízení nebyl žalobce nijak krácen na právu na obhajobu, neboť veškeré údaje o místě spáchání přestupku byly zřejmé z podkladů rozhodnutí shromážděných správními orgány, přičemž tyto podklady obsahovaly rovněž GPS souřadnice místa měření, které byly obsaženy ve výstupu z měřicího zařízení. Podklady rozhodnutí tedy nabízely žalobci zcela jednoznačnou identifikaci vytýkaného jednání včetně konkrétního místa jeho spáchání a nic mu tedy nebránilo, aby tomu přizpůsobil svou procesní obranu.
32. Krajský soud proto shrnuje, že skutek, kterého se žalobce dopustil, byl ve výroci správních orgánů specifikován natolik určitě, že vylučuje záměnu s jiným jednáním žalobce. Místo, kde se měl žalobce dopustit překročení nejvyšší dovolené rychlosti, bylo s dostatečnou určitostí specifikováno již od počátku řízení, a umožňovalo tak určit rozsah dokazování, tudíž nelze ani shledat, že by nebylo zajištěno právo žalobce na obhajobu. Jestliže žalobce v žalobě tvrdil, že v průběhu správního řízení navrhoval provedení místní šetření, nenalezl krajský soud pro toto jeho tvrzení v obsahu správního spisu žádný podklad. Žalobce v podaném odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí toliko zpochybňoval závěry správních orgánů stran zastavěnosti území, zvýšeného pohybu chodců v místě měření, jakož i existence přechodů pro chodce. S těmito námitkami se přitom žalovaný řádně vypořádal na straně 4 napadeného rozhodnutí. Lze však uzavřít, že i za situace, kdy by žalobce skutečně provedení místního šetření za daným účelem navrhoval, bylo by dle krajského soudu provedení takového důkazu zcela nadbytečné a neúčelné, neboť místo spáchání přestupku bylo v řízení od samého počátku velmi precizně vymezeno tak, že jej nebylo možno zaměnit. Zdejší soud proto neshledal výrok správních rozhodnutí v tomto směru nepřezkoumatelným a námitkám nevyhověl.
33. Pokud se týká námitky stran materiálního znaku přestupku, ztotožnil se soud se závěry správního orgánu I. stupně i žalovaného v jejich rozhodnutích. Zájem společnosti byl ohrožen jednáním žalobce, který s vozidlem překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o nejméně 41 km/h, čímž byla ohrožena bezpečnost a plynulost silničního provozu. Právě nepřizpůsobení rychlosti a překračování nejvyšší dovolené rychlosti patří mezi

hlavní faktory vzniku dopravních nehod. V daném případě tedy nemuselo dojít ke škodě na zdraví či na majetku nebo k přímému ohrožení konkrétního účastníka silničního provozu. Zájem společnosti byl narušený již jen tím, že jednáním žalobce vzniklo potenciální nebezpečí pro jiné účastníky provozu, případně pro něho samého, neboť předmětný přestupek je přestupkem ohrožovacím, tudíž v jeho případě postačí k naplnění materiálního znaku přestupku pouhá možnost ohrožení, nikoli faktický škodlivý následek. Pravidla silničního provozu totiž působí preventivně. Při tomto ohrožovacím deliktu tak byla materiální stránka tohoto přestupku naplněna již tím, že žalobce vykonával činnost (překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci při řízení osobního motorového vozidla), kterou mohl ohrozit bezpečnost osob, majetku, jakož i veřejný pořádek. Jestliže poté správní orgán I. stupně v rámci vypořádání materiální stránky přestupku využil poznatků vyplývajících z místní znalosti, jednalo se ze strany správního orgánu I. stupně pouze o dokreslení škodlivosti jednání žalobce, aby mohly být vyloučeny zvláštní okolnosti vylučující škodlivost. Správní orgán I. stupně i v tomto případě pouze rozvedl obecně známý fakt, že jízda v zástavbě je nežádoucí. Žalobce tedy nebyl nijak omezen v možnosti tyto úvahy správního orgánu I. stupně ověřit, případně proti těmto konkrétně argumentovat v rámci podaného odvolání za současného podpoření svých tvrzení důkazními materiály. Ani tuto žalobní námitku tak krajský soud nevyhodnotil jako důvodnou.

V. Závěr a náklady řízení

34. Optikou shora učiněného náhledu je proto zřejmé, že postup žalovaného nevybočil z rámce zákonem stanovených právních hledisek, v odůvodnění rozhodnutí jsou správně posouzeny rozhodující právní i faktické skutečnosti, z nichž žalovaný vycházel, skutková zjištění jsou přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z uvedených důkazů. Skutkový stav věci byl tedy zjištěn v souladu s ustanovením § 3 správního řádu. Soud neshledal ve správním řízení žádná procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.
35. Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
36. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročež nemá právo na náhradu nákladů řízení.
37. Soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u

Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 30. září 2020

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.